

Nghe lạc bên đời tiếng quốc kêu

Đời tôi là cả đời thơ
Gởi quê hương, gởi ngày xưa của mình.

Mẹ kể, tản cư về Ông Hồ
Nhà nội gần sông, lợp lá dừa
Cha đi giữ nước từ dạo đó
Gió lùa khóm trúc, tiếng gà trưa!

Tóc nội dần pha bông gòn chín
Là biết đời tôi thêm lớn khôn
Thương nọc trâu vàng, hàng cau trắng
Nhìn khói đốt đồng, rạ cháy lan!

Lòng mẹ như con sông êm ả
Lớn ròng, xuôi ngược cả đời tôi
Vườn sau chim hót bình yên quá
Còn thấy riêng tôi một khoảng trời!

Khoai lùi tro nướng thương mùi khói
Mát lòng từng ngậm nước mưa thơm
Quày chuối nghiêng cây vừa chín bói
Đậm đà như cá lóc nướng rơm!

Gần tết, tát đìa đông vui quá
Tôi xuống quậy sinh để bắt hôi
Đâu chơi trốn kiếm mà ma giấu
Giấu suốt một thời tuổi thơ tôi!

Nội lại dọn nhà về miệt dưới
Long Xuyên từ đó cách xa hơn
Bìm bịp kêu, nhớ mùa nước nổi
Nước mắt rơi, tôi đã biết buồn!

Làm sao quên được Căn Thơ Bé
Có cô bạn nhỏ thật đáng yêu
Hôm nay về lại nhiều thay đổi
Qua cầu Hoàng Diệu gió trời reo!

Xuống bến Ô Môi nhìn con nước
Nhớ mẹ chèo xuồng đi chợ khuya
Bông tràm bay trắng trời mơ ước
Đâu rồi tiếng quết bánh phồng xưa!

Giờ đây, bóng mẹ không còn nữa
Nhìn lại mình, tóc nhuộm muối tiêu
Thương cuộc sống này, lòng se thắt
Nghe lạc bên đời tiếng quốc kêu!

TRÚC THANH TÂM (Châu Đốc)